

Sygn. akt IV KK 176/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 maja 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Stępka (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Kazimierz Klugiewicz

SSN Michał Laskowski

Protokolant Małgorzata Gierczak

w sprawie **S.S.**

ukaranego za wykroczenie z art. 37 ust. 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r.

o ochronie zwierząt,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w trybie art. 535 § 5 k.p.k., bez udziału stron,

na posiedzeniu w dniu 23 maja 2018 r.,

kasacji Prokuratora Generalnego wniesionej na korzyść ukaranego S.S. (PK IV[...]
Ks),

od prawomocnego wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w D.

z dnia 20 września 2017 r., sygn. akt VII W [...]/17,

**uchyla zaskarżony wyrok nakazowy i sprawę przekazuje
Sądowi Rejonowemu w D. do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

S.S. obwiniony został o to, że w okresie od 2 sierpnia 2017 r. do dnia 16 sierpnia 2017 r. w D. na ul. [...], nie posiadając zarejestrowanej hodowli psów rasowych, wbrew zakazowi wprowadzał w obieg psy, za pośrednictwem aukcji internetowych na portalu [...], poza miejscem ich hodowli, tj. o wykroczenie z art. 37

ust. 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt (Dz. U. z 2017 r., poz. 1840 j.t.).

Wyrokiem nakazowym z dnia 20 września 2017 r., sygn. akt VII W [...]17, Sąd Rejonowy w D. uznał obwinionego S.S. za winnego zarzucanego czynu wyczerpującego znamiona wykroczeń z art. 37 ust. 1 ustawy o ochronie zwierząt w zw. z art. 10a ust. 1 pkt 3 tej ustawy - i za to na mocy art. 37 ust. 1 w/w ustawy w zw. z art. 24 § 1 i 3 k.w. wymierzył mu karę grzywny w kwocie 100 zł. Nadto na mocy art. 118 § 1 k.p.s.w., art. 119 k.p.s.w. w zw. z art. 617 k.p.k. i art. 3 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa opłatę w kwocie 30 zł oraz obciążył go zryczałtowanymi wydatkami postępowania w kwocie 50 zł.

Wydany wyrok nakazowy nie został zaskarżony przez żadną ze stron i uprawomocnił się w pierwszej instancji w dniu 4 października 2017 r.

W dniu 28 marca 2018 r. kasację od powyższego prawomocnego wyroku złożył Prokurator Generalny, który na podstawie art. 110 § 1 k.p.s.w. zaskarżył wyrok w całości na korzyść ukaranego S.S., Na zasadzie art. 111 k.p.s.w., art. 526 § 1 k.p.k. oraz art. 537 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 112 k.p.s.w. zarzucił rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa procesowego, to jest, art. 93 § 2 i 4 k.p.s.w. w zw. z art. 21 § 1 pkt 2 k.p.s.w., polegające na rozpoznaniu sprawy S.S. w postępowaniu nakazowym, skutkiem czego było wydanie wyroku nakazowego, na mocy którego uznano go winnym popełnienia wykroczenia z art. 37 ust. 1 ustawy o ochronie zwierząt, pomimo tego, że wynikające ze zgromadzonego materiału dowodowego okoliczności uzasadniały powzięcie wątpliwości co do jego poczytalności, co powinno skutkować skierowaniem sprawy na rozprawę celem ich wyjaśnienia i ewentualnego wyznaczenia mu obrońcy z urzędu.

Podnosząc powyższy zarzut Prokurator Generalny wniósł o uchylenie wyroku nakazowego i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja jest zasadna w stopniu oczywistym i w związku z tym, z uwagi na treść art. 535 § 5 k.p.k. możliwe było jej rozpoznanie na posiedzeniu bez udziału

stron, skoro zachodziły podstawy do jej uwzględnienia w całości. Słusznie bowiem wskazuje skarżący, że orzekający w sprawie Sąd Rejonowy w D. błędnie uznał, iż zachodziły w niniejszej sprawie przesłanki umożliwiające rozpoznanie sprawy w trybie nakazowym, na podstawie art. 93 § 2 i 4 k.p.s.w.

S.S. przesłuchany w dniu 23 sierpnia 2017 r. w charakterze osoby, co do której istnieje uzasadniona podstawa do sporządzenia przeciwko niej wniosku o ukaranie wyjaśnił, iż jest leczony psychiatrycznie (k. 18). Procedujący następnie na posiedzeniu Sąd, po uprzednim odstąpieniu od zawiadomienia stron o terminie posiedzenia, uznał za ujawnione dowody dołączone do wniosku o ukaranie, a następnie wydał wyrok nakazowy podnosząc, że okoliczności czynu i wina obwinionego nie budzą wątpliwości (k. 23).

Należy jednak stwierdzić, że w sytuacji, gdy obwiniony podał podczas przesłuchania, iż leczy się psychiatrycznie, nie można było przejść nad tą informacją do porządku dziennego – a już z pewnością nie była to okoliczność, która umożliwia stwierdzenie, że nie istnieją wątpliwości co do winy S.S. Wyrażone przez Sąd Rejonowy w D. przekonanie o tym, że „wina obwinionego nie budzi wątpliwości”, w konfrontacji z treścią wyjaśnień obwinionego, nie znajduje wystarczającego uzasadnienia. Podana w wyjaśnieniach okoliczność w postaci trwającego leczenia psychiatrycznego powinna w pierwszej kolejności zostać zweryfikowana, a w przypadku jej potwierdzenia się, stać się podstawą do powzięcia uzasadnionych wątpliwości co do poczytalności obwinionego. W konsekwencji, Sąd Rejonowy powinien był powziąć decyzję o rozpoznaniu sprawy na rozprawie, wyznaczyć obrońcę z urzędu, a następnie podjąć dalsze działania zmierzające do wyjaśnienia stanu zdrowia psychicznego obwinionego.

Jak stanowi art. 93 § 1 k.p.s.w., sąd na posiedzeniu może wydać wyrok nakazowy w sprawach o wykroczenia, w których wystarczające jest wymierzenie nagany, grzywny albo kary ograniczenia wolności. W tej sytuacji sąd może orzekać bez udziału stron. Natomiast zgodnie z paragrafem 2 tego przepisu, orzekanie w postępowaniu nakazowym może nastąpić jedynie wówczas, jeżeli okoliczności czynu i wina obwinionego nie budzą wątpliwości. Należało więc zgodzić się ze skarżącym, iż pominięcie wyjaśnienia okoliczności rzutujących na odpowiedzialność obwinionego i wydanie wyroku nakazowego, stanowiło

naruszenie prawa procesowego, gdyż nie została wypełniona przesłanka w postaci braku wątpliwości co do winy obwinionego. Przepis art. 93 § 4 k.p.s.w. wyłącza bowiem możliwość orzekania w postępowaniu nakazowym nie tylko gdy zachodzi uzasadniona wątpliwość co do poczytalności obwinionego, ale również i wtedy, gdy sąd takich wątpliwości nie powziął, choć w świetle zgromadzonych w sprawie dowodów istniały ku temu obiektywne przesłanki [art. 21 § 1 pkt 2 k.p.s.w.] (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 7 listopada 2017 r., II KK 251/17, Lex nr 2401058; z dnia 12 lipca 2017 r., III KK 274/17, Lex nr 2338016; z dnia 30 marca 2015 r., II KK 77/15, Prok. i Pr.-wkł. 2015, nr 6, poz. 33; z dnia 29 lipca 2015 r., III KK 223/15, Lex nr 1765998).

W rezultacie należało uznać, że wskazane w zarzucie kasacyjnym naruszenie art. 93 § 2 i 4 k.p.s.w. w zw. z art. 21 § 1 pkt 2 k.p.s.w. miało charakter rażący i w sposób istotny wpłynęło na treść orzeczenia. Doprowadziło bowiem do sytuacji, w której zapadł prawomocny wyrok nakazowy obarczony uchybieniem, trafnie opisanym w zarzucie niniejszej kasacji Prokuratora Generalnego, a zatem należało wniesioną kasację uwzględnić w całości. Mając na uwadze wskazane okoliczności, Sąd Najwyższy w uwzględnieniu złożonego wniosku kasacyjnego, uchylił zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w D. i przekazał sprawę temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

ał